పిల్లల బొమ్మల

చంద్రశేఖర ఆజాద్

డా॥ మలయశ్రీ యం.ఎ.,

పిల్లల బొమ్మల

చంద్రశేఖర ఆజాద్

1906 - 1931

రచన :

డా॥ మలయ శ్రీ యం.ఎ.

స్వాతి బుక్ హౌస్

28-22-20, రహిమాన్ వీధి, అరండల్‌పేట, విజయవాడ - 520 002.

పిల్లల బొమ్మల
చంద్రశేఖర ఆజాద్

రచన :
డా॥ మలయ శ్రీ M.A

ముఖచిత్రం :
వినోద్

లోపలి బొమ్మలు
బాలి

ప్రచురణ హక్కులు :
స్వాతి బుక్ హౌస్
సెల్ : 9848082432

టైప్ సెట్టింగ్ :
పరమేశ్వరి ప్రెస్
విజయవాడ - 2.

ముద్రణ :
నాగేంద్ర ఎంటర్ ప్రైజస్
విజయవాడ - 2.

వెల : రూ. 60-00

విప్లవసేనాని చంద్రశేఖర ఆజాద్

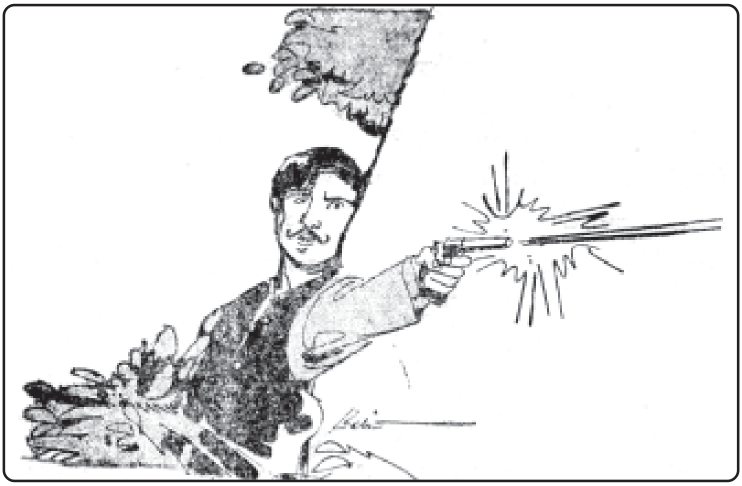

ఎందరో మహానుభావులు!

ఈ స్వాతంత్ర్యం వారు పెట్టిన భిక్ష. ఎందరెందరి త్యాగాల ఫలితంగానో మన దేశానికి 15 ఆగష్టు, 1947 నాడు స్వాతంత్ర్యం లభించింది. అప్పుడే 40 ఏండ్లు కావస్తున్నది. అలనాటి భారత విముక్తి పోరాట చరిత్ర ఒళ్ళును గగుర్పాటు కలిగించేది.

శాంతివాదులేకాదు క్రాంతికారులు కూడా అనేకులు సాహసంతో స్వతంత్ర సమర యజ్ఞానికి సమిధలైనారు.

ఆనాటి చరిత్ర తెలిస్తేకాని ఇప్పటి స్వేచ్ఛకు అర్థం–విలువ తెలియవు.

ఇప్పటికీ మనదేశం మనం కోరుకునే అభివృద్ధిని సాధించలేదు. అసమానతలు, నిరుద్యోగం తొలగిపోలేదు. అంతటా అవినీతి నిండుకుంటున్నది. అయినా పరాయివారి పాలనా దాస్యంలో లేము. మనం స్వతంత్రులం. మన దేశాన్ని–జనాన్ని సరిదిద్దుకోవాల్సిన వాళ్ళం మనం. అందుకు గత కాల చరిత్రను చదివి విజ్ఞానం పెంపొందించుకోవడం ఎంతో అవసరం.

“జననీ జన్మభూమిశ్చ స్వర్గాదపి గరీయసీ” – అని సూక్తి.

జనని కంటే జన్మభూమిని ప్రాణప్రదంగా ప్రేమించి తన జీవితాన్ని దేశంకోసం అర్పించిన విప్లవ వీరశిఖామణి చంద్రశేఖర ఆజాద్ అద్భుత అమర చరిత్ర, ఇదో చదవండీ!

జననం :

పండిత సీతారాం తివారీ, జగరాణీదేవి దంపతులకు తేది 23 జూలై 1906 నాడు జన్మించిన ముద్దుల కుమారుడే మన చంద్రశేఖర. ముగ్గురు పిల్లలు పుట్టిపోగా నాలుగవవాడు అర్భకుడుకాగా, అయిదవ వాడుగా అందంగా జన్మించిన ఈ బాబుకు ఆనందంగా చంద్రశేఖరుడని పేరు పెట్టుకున్నారు.

బాల్యంలో బక్కచిక్కి బలహీనంగానే ఉండేవాడీ బాలుడు. అయినా చందమామలాంటి అందమైన గుండ్రని కాంతిగల ముఖం, దబ్బపండు లాంటి ఒంటిరంగుతో బంగారు బొమ్మలా ఆకర్షణీయంగా ఉండేవాడు, జింకపిల్లగా అమాయకంగా కనిపించే ఆ చిన్నారి పెరిగి సింహంకొదమగా మారుతాడని ఎవరు కలగన్నారు.

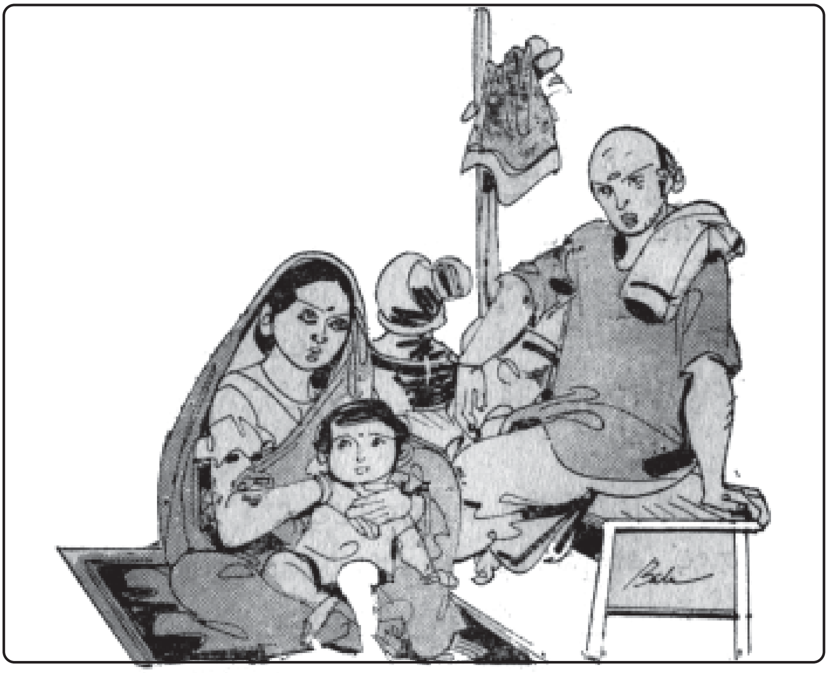

తన చిట్టిబాబుకు బలమైన ఆహారమైనా పెట్టగలిగిన స్థితిలోలేని తమ పేదరికానికి ఆ తల్లి ఎంతగానో కుమిలిపోయేది. కన్నీరు కార్చేది. తల్లి పాలతోనే క్రమంగా ఏపుగా పెరగసాగాడా బాబు. వాడ స్త్రీలందరూ అతనిని ప్రేమతో ఎత్తుకొని ఆడించేవారు.

పండిత సీతారాం తివారీ పేద బ్రాహ్మడు. పెద్ద చదువులూ, పాండిత్యం లేకపోయినా పూజాపురస్కారాలు చేయగల-చేయించగల విద్యా పరిచయం కలవాడు. సనాతన ఆచారాలంటే తగని ప్రీతి, అతి నీతిపరుడు, ఆత్మాభిమానం కలవాడు, ధర్మాన్ని ఏనాడూ వదలుకోలేదు. ధనంలేకున్నా గుణం లేనివాడు మాత్రం కాదు.

ఉత్తరప్రదేశ్‌లోని కాన్‌పూర్ జిల్లాలో వీరి పూర్వీకుల గ్రామం ఉండేది. తర్వాత 'ఉన్నావ్' బదరికా-గ్రామంలో కొన్నాళ్ళు కాలం గడిపాడు. బదరికాలోనే వివాహమైంది. ఇల్లరికపు అల్లుడు. అత్తింటివారు చులకనగా చూడటం అతడు సహించలేకపోయాడు. భార్యకూడా అనుకూలవతికాదు. అందుకే ఆ సంబంధాన్ని కాదని వేరే పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. ఆమె కొద్ది కాలానికే మరణించింది. నిరాశకు లోనుకాలేదు తివారి. యువకుడు సంపాదనాపరుడు

కావటంవల్ల మూడవపెళ్ళి చేసుకున్నాడు. ఆమె మన చంద్రశేఖర్‌ను కన్నతల్లి జగరాణీదేవి, ఆమె పుట్టినిల్లు 'చంద్రమన్ ఖేరా.'

'బదరికా'ను వదలి బతుకుతెరువుకోసం తిరుగుతూ వచ్చి 'ఆలీరాజ పురం' దగ్గరి 'బాంవరా' గ్రామంలో స్థిరపడ్డాడు సీతారాం తివారి. అప్పుడు ఆ ఊరు ఉత్తరప్రదేశ్‌లో ఉన్నా ఇప్పుడు మధ్యప్రదేశ్‌లో ఉంది.

అక్కడ అటవీశాఖలో ఒక చిన్న ఉద్యోగం లభించినా, ఆటవికులతో సరిపడక దాన్ని వదలివేశాడు. ఆవులు-గేదెలు పెంచుతూ పాల వ్యాపారం ఆరంభించాడు. అదీ కలిసిరాలేదు. బహు ప్రయాసతో ఒక తోటకాపరి ఉద్యోగం సంపాదించుకున్నాడు. జీతం పది రూపాయలు. అంతకే సంతసించి ఆ తోట దగ్గర గుడిసె వేసుకొని అక్కడే కుటుంబంతోపాటు జీవితం గడపసాగాడు. కొడుకు సుఖదేవ్ (ఇతడు విప్లవకారుడుకాదు)తో పాటు ఉన్నంతలో గుట్టుగా సంసారం గడపసాగింది ఉత్తమ ఇల్లాలు జగరాణీదేవి.

తివారీ చేసేది తోటకాపరి పనే అయినా అతని నీతి నిష్ఠలు-ఉత్తమ ప్రవర్తన కారణంగా ఊరివారి మన్ననకు పాత్రుడై 'గ్రామ పెద్ద'గా ఎన్నుకోబడి నాడు. అయినా ఆదాయం మాత్రం పెరగలేదు. అక్కడే జన్మించాడు చంద్రశేఖర్.

బాంవరా గ్రామంచుట్టూ కొండలు, పచ్చని చెట్లు చేమలు నిండి ఉండేవి. ఆ ప్రక్కనుంచే కొబ్బరిపాలవంటి తియ్యని నీటితో ఓ కొండవాగు పారుతుండేది. దాని పరిసరాలలో గిరిజనులు నివసించేవారు. ఆ పరిసరాలలో ఆటపాటల్తో చంద్రశేఖర్ బాల్యం గడిచిపోయింది. అతడెప్పుడూ తన జట్టుకంటే ముందుండేవాడు. తల్లిదండ్రులకు అతడంటే తగనిప్రేమ.

తివారీకి కాస్తకోపం ఎక్కువ. అందుకే తల్లిదగ్గర అతనికి చనువెక్కువ. కొడుకు ఏదైనా అల్లరిపని చేసినప్పుడు 'నీ గారాబం వల్లనే పిల్లవాడు చెడిపోతున్నాడు' అని కేకలేసేవాడు తివారీ. చంద్రశేఖర్ పరుగెత్తుకెళ్ళి తల్లి ఒడిలో గువ్వపిట్టలా ఒదిగిపోయేవాడు. ఆమె ప్రేమతో కొడుకు తల నిమురుతూ ఏదో విధంగా భర్తను శాంతపరచేది.

కొడుకులిద్దరినీ ఒక త్రివేదీగారింటికి చదువుకోసం పంపించేవాడు తివారీ. అప్పుడు ఇప్పటిలా ప్రభుత్వ పాఠశాలలు, పబ్లిక్‌స్కూళ్ళు లేకుండేవి. వెనుకటి కాలాలలో గురుకులాలలో, వనాలలో మునులు బాలురకు విద్య నేర్పించేవారు. ఈ కథా కాలంలో ఎవరో చదువుకున్నవారు తమకు వచ్చింది చేరవచ్చిన పిల్లలకు నేర్పించేవారు. వాళ్ళు ఇచ్చిన డబ్బు-ధాన్యం ఏదయితే అది పుచ్చుకొని కాలక్షేపం చేసేవారు.

రాజరికపువారి (దొరతనము వారి) విద్యాలయాలు పట్టణాలలో ఉండేవి. పల్లెలకు మామూలు చదువుకల ప్రైవేటు పంతుళ్ళే విద్యా ప్రదాతలు.

బేరంకోసం ఆ ప్రాంతానికి వచ్చిన ఒక ముత్యాల వర్తకునితో ముచ్చట్లుకల్సి, బొంబాయి విశేషాలు విని అతనితోపాటుగా వెళ్ళిపోయాడు. వెళ్ళటానికి ముందు ఇంట్లోవారికి చెప్పాలనే ధ్యాసకూడా అతనికి రాలేదు. వెళ్ళనివ్వరని భయం.

జనని, జన్మభూమి, విలువ ఇల్లువదలి వెళ్ళి పరదేశంలో ఉన్నప్పుడు కాని తెలిసిరాదు. చంద్రశేఖర్ పుట్టినగ్రామం ప్రకృతి సౌందర్యాలకు పట్టుకొమ్మ. జనని అమృతమయి, ప్రేమ స్వరూపిణి, పేదరికానికి చింతిల్లక ఉన్నంతలో కొడుక్కు అన్నీ అమర్చేది. అల్లారుముద్దుగా కంటికి రెప్పలా చూచుకునేది.

కొడుకు మాటమాత్రంగానైనా తనతో చెప్పకుండా వెళ్ళినందుకు ఆ కన్నతల్లి హృదయం తపించిపోయింది. కన్నీరు మున్నీరుగా విలపించి దిగులుతో మంచం పట్టింది. ఏదీ చేయడానికి వీలుపడని సీతారాం ఆవేదన అంతులేనిది.

ఇదంతా శేఖర్ ఊహించలేదు–పట్టించుకోలేదు.

బొంబాయి నగరాన్ని చూసి అంతులేని ఆశ్చర్యానికి లోనయ్యాడు. ఆ మేడలు, కార్లు–సైకిళ్ళు–రైళ్ళు కొత్త ప్రపంచంలో అడుగుపెట్టాడు. అరేబియా సముద్రాన్ని అందులో ఉవ్వెత్తుగా లేచి విరిగిపడే అలలను, ఓడలనుచూసి ఆనందపడ్డాడు. అంతకుముందు అతడు సముద్రాన్ని చూడలేదు. పాఠ్యపుస్తకాల్లో చదివాడంతే. ముత్యాల బేహారి శేఖర్‌ను బొంబాయిలో వదలి తనదారి తను చూసుకున్నాడు.

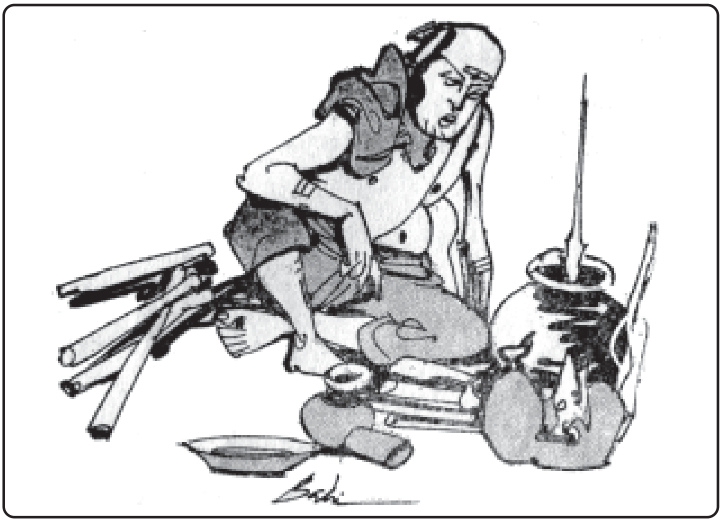

మహానగరంలో ఒంటరి బాలుడు!

ఎటుచూసినా గుంపులు గుంపులుగా జనం, తనవారు కాదు, ఎత్తైన మేడలు, తనకు ప్రవేశంలేదు. ఎన్నో మిఠాయి దుకాణాలు –పళ్ళ అంగళ్ళు! తన వద్ద డబ్బులేదు. ఆకలి వేస్తున్నది. తెలిసినవాళ్ళు లేరు. ఎవరినీ అడగలేని ఆత్మాభిమానం. ఒకటి రెండు రోజులు ఉపవాసాల్తో గడిపాడు. తనవూరు, తనవారు మదిలో మెదిలారు. అయినా వెళ్ళిపోవాలనుకోలేదు. తిరిగి వెళ్ళడానికి అతనివద్ద డబ్బులేదు. తను తెచ్చుకున్న సొమ్ము రావడానికే సరిపోయింది. అయినా ధైర్యం చెడలేదు.

ఓడలకు రంగులువేసే పనివాళ్ళకు సహాయకునిగా పగలంతా శ్రమించి సాయంత్రం కూలీ డబ్బులు తీసుకున్నాడు. ఆ డబ్బును ఏం చేయడం. కులం, అంటు, ముట్టు పట్టింపులుండె. ఎంతయినా పుట్టింది బాపన పుట్టుకయ్యె, పెరిగింది పల్లెల్లోనయ్యె. రెండు సత్తుగిన్నెలు ఇతర సరంజామా కొని వంట నారంభించాడు. చేతకాలేదాపని. ఎప్పుడూ చేసిన వాడుకాదు. అతని ప్రయాసనుచూచి తమవద్ద తినమన్నారు కూలీలు. అతడంగీకరించలేదు. తనకోసంగా ఇతరులకు

కష్టం కలిగించే మనస్తత్వం అతనిదికాదు. హోటల్లోనే తినసాగాడు. తన కూలీ డబ్బులు సరిపోయిన నాడు తినేవాడు, లేనినాడు పస్తులుండేవాడు. అది ఆయన సాదా సీదా తనం.

చంద్రశేఖర్‌కు బొంబాయి జీవితంకూడా రుచించలేదు. కూలీగా బతుకుతూ ఓ మూలపడి ఉండడానికా తాను అంత దూరంనుండి వచ్చింది. ఈ మాత్రంగాక ఇంకా ఇంతకు మిన్నగానే తన గ్రామంలో బతకగలడు. నగరాల్లో ఏముంది? ఉన్నవానికి అన్నీ ఉన్నయ్, లేనివాడికి ఏమీలేదు.

తిరిగి వెళ్ళిపోవడానికే నిర్ణయించుకున్నాడు. ప్రయాణానికి సరిపడ పైకం జాగ్రత్త పరచుకొని, ఓదినం బొంబాయికి సెల్యూట్‌కొట్టి రైలెక్కేశాడు. సరాసరి వచ్చి వారణాసి (కాశి)లో దిగాడు. ఇంటికి వెళ్ళటానికి మనసు వెనుక ముందాడి అక్కడే ఓ సత్రంలో ఆగాడు.

ఆజాద్ అయిందెలా?

అతడు కాశీకి వెళ్ళింది 'క్విట్ ఇండియా' ఉద్యమం తీవ్రంగా ఉన్న రోజులు. ఎటుచూసినా ఖద్దరు టోపీలు, మూడురంగుల జెండాలతో కాంగ్రెసువారి ఊరేగింపులు, నినాదాలు, ప్రసంగాలు. అంతా కోలాహలంగా కనిపించేది. చంద్రశేఖర్‌కు ఉత్సాహం కలిగింది. తన యీడు బాలురతో ఓ ఊరేగింపు తీశాడు.

క్విట్ ఇండియా – భారత్ ఛోడో.

భారత్ మాతాకీ జై.

వందేమాతరం!

ఈ నినాదాలు ప్రజల్లో ఉత్సాహాన్ని కలిగించేవి. ఆ మాటలు వింటే చాలు పోలీసుల్లో ఉద్రేకం కనిపించేది. అలా అన్నవారిని పిల్లలనైనా పెద్దలనైనా, పురుషులనైనా, స్త్రీలనైనా అరెస్టుచేసి లాక్కెళ్ళి చెరసాలల్లో త్రోసేవారు. పదిహేనేళ్ళు లేని చంద్రశేఖర్‌లో పట్టరాని ఆవేశం పొంగిపొర్లుతున్నది.

భారత్ మాతాకో–అని బిగ్గరగా అన్నాడు.

జై!– అని సహచరులు దిక్కులు పిక్కటిల్లేలా అరిచారు. ఇంకేముంది కొంపమునిగింది. టక టక బూట్లు, లాఠీలు పరుగులు తీసినై. చంద్రశేఖర్ వెంట ఉన్న పిల్లలు తుపాకిచప్పుడు విన్న పిట్టలవలె దెబ్బల భయంతో తలొకవైపు పరుగుతీశారు. ఆ దెబ్బలను, బెదిరింపులను వేటినీ లెక్కచేయకుండా ధైర్యంగా నిలబడి ఉన్నాడు శేఖర్ వీర హనుమాన్‌లా!

పోలీసులు అతన్ని బంధించి తీసుకెళ్ళారు. మనసులు ఉసూరు మంటున్నా తమకేం ప్రమాదం మూడుతుందో అని భయంతో ఇండ్లలో దూరి తలుపులు మూసుకున్నారు వాడవాళ్ళు.

చంద్రశేఖర్‌పై కేసుపెట్టారు. కోర్టులో హాజరుపరచారు. ఆంగ్ల న్యాయాధికారి విచారణ ఆరంభించాడు. ఆ అందమైన బాలుడు నేరస్థుని స్థానంలో నిలిచాడు.

"నీ పేరేమిటి" మెజిస్ట్రేట్ అడిగాడు.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Chandrasekhara+Azad

* * *